

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 011634 14 Uvp
Banja Luka, 08.12.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Edine Čupeljić članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi O.V. iz S., ... (u daljem tekstu: tužilac) protiv akta broj 1030849436 od 15.2.2013. godine tuženog Fonda PIO RS, u predmetu osporavanja visine isplaćenog iznosa penzije, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 011634 13 U od 19.6.2014. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 08.12.2016.godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 011634 13 U od 19.6.2014. godine se preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu štete.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka Filijale B. od 10.8.2012. godine, a kojim je odbačena kao nedopuštena žalba tužioca jer da nije izjavljena protiv upravnog akta već da je izjavljena na isplaćeni iznos penzije.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio stavom da tužilac neosnovano tvrdi da nije bio upoznat sa umanjenjem penzije, s obzirom da je imao pravo da protiv rješenja od 16.02.2012. godine, koje je nesporno lično zaprimio dana 16.2.2012. godine, izjavi žalbu u roku od 15 dana od dana prijema rješenja, a na koje pravo je bio poučen od strane prvostepenog organa. Navode tužioca da mu je tuženi na čeku pogrešno napisao prezime V., zbog čega on ima problema sa ostvarivanjem prava na zdravstveno osiguranje, sud nije razmatrao jer da isti nisu u vezi sa predmetom ovog upravnog spora, a ispravku prezimena na čeku da tužilac može tražiti u službi koja vrši isplatu penzije.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona i povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari. Ističe da je posljednje rješenje o ostvarivanju prava na penziju koje je primio bilo od 30.03.2009. godine i prva isplaćena penzija kao i ostale su bile na prezime V., što nikada nije ispravljeno iako je insistirao nekoliko puta na tome; da je dana 07.05.2012. godine, dao izjavu na zapisnik kod prvostepenog organa u kojoj je istakao da nije dobio rješenje po kojem mu se isplaćuje manji iznos penzije te da je poslednje rješenje koje je dobio bilo

rješenje od 30.3.2009. godine; da sud pogrešno prihvata dostavnicu o prijemu rješenja koju nikada nije potpisao pošto mu rješenje nije dostavljeno. Smatra da mu je na ovakav način nanesena šteta u visini neisplaćene razlike penzija od 2012. godine i naknadu štete za nanesenu „bol po procjeni suda“, zbog čega predlaže da se osporeni akt poništi i uspostavi stanje po rješenju od 30.3.2009. godine.

U odgovoru na zahtjev tuženi je istakao da osporenim aktom nisu povrijeđene odredbe zakona, niti pravila postupka po zahtjevu tužioca. Ostao je kod navoda iznesenih u obrazloženju osporenog rješenja, pa je predložio da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, osporeni akt, i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Predmetni upravni postupak je pokrenut povodom zahtjeva tužioca od 15.3.2012. godine dopunjen izjavom datom na zapisnik u službenim prostorijama Poslovnice tuženog u S. dana 7.5.2012. godine. Iz navoda tužioca kao i njegove izjave date na zapisnik proizlazi da on osporava isplatu manjeg iznosa penzije od onog koji je bio određen rješenjem od 30.3.2009. godine, te da nije dobio rješenje o umanjenju penzije niti obavijest o tome.

U obrazloženju osporenog akta se navodi da tužilac nije izjavio žalbu protiv rješenja već da je žalba izjavljena na isplaćeni iznos penzije zbog čega je na osnovu člana 219. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Sl. glasnik RS“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 u daljem tekstu: ZOUP), zaključeno da je pravilno njegova žalba izjavljena na isplaćeni iznos penzije odbačena kao nedopuštena.

Spisima predmeta je priloženo rješenje Filijale tuženog u B. broj 1030849436 od 16.2.2012. godine kojim je tužiocu utvrđen novi iznos starosne penzije počev od 01.2.2012. godine u iznosu od 355,07 KM mjesečno. Prema dostavnicu koja je priložena tom rješenju proizlazi da je tužilac primio dana 08. 03.2012. godine akt koji nosi broj i datum navedenog rješenja, bez naznake da se radi o rješenju. Osim navedenog, priložena je i dostavnica o primitku rješenja isti broj od 15.2.2013. godine na ime tužioca koje je primio 02.03.2013. godine. U situaciji kad tužilac tvrdi da nije primio navedeno rješenje, prvostepeni organ tuženog je bio dužan da tužioca pozove i da mu predoči dostavnicu o primitku rješenja od 16.2.2012. godine. Tužilac je na zapisnik sačinjen dana 7.5.2012. godine, u prostorijama Poslovnice tuženog u S. saslušan u svojstvu svjedoka i upozoren na posljedice davanja lažnog iskaza u smislu odredbe člana 178. ZOUP, iako je on u tom postupku stranka. U izjavi je istakao da nije dobio rješenje niti bilo kakvu obavijest o umanjenju penzije.

Proizlazi da tuženi organ nije proveo postupak radi utvrđenja činjenice da li je tužilac primio rješenje od 16.2.2012. godine, zbog čega nije moguće ispitati zakonitost osporenog akta koji ne sadrži obrazloženje na okolnost da li je tužilac primio rješenje od 16.02.2012. godine, od kojeg utvrđenja zavisi blagovremenost podnesene žalbe. Tužilac je istakao da nije primio rješenje po kojem mu je umanjena penzija pa je prvostepeni organ bio dužan da otkloni sumnju u pogledu dostavljanja istog rješenja, što znači da je tužioca potrebno pozvati u svojstvu stranke radi utvrđenja činjenice o primitku navedenog rješenja, te da mu se tom prilikom omogući da izvrši uvid u dostavnica o primitku rješenja od 16.02.2012. godine.

Zbog navedenih nedostataka i propusta koje je potrebno otkloniti, nema uslova da se odluči po zahtjevu tužioca za naknadu štete u upravnom sporu, s obzirom da se prema odredbi člana 11. ZUS, u upravnom sporu može tražiti naknada štete koja je tužiocu nanesena izvršenjem upravnog akta koji se osporava, samo ako se tužbom traži i poništaj upravnog akta. S obzirom da tužilac ne traži poništenje rješenja od 16.02.2012. godine nisu ispunjeni procesni uslovi za primjenu te odredbe zbog čega je odlučeno kao u stavu 2. izreke presude. U pogledu pravilnog označenja prezimena tužioca na čeku o isplati penzije pravilno je nižestepeni sud uputio tužioca da zahtijeva tu ispravku od službe koja vrši isplatu penzije a da taj prigovor tužbe nije u vezi sa predmetom ovog upravnog spora.

Iz iznijetih razloga, pobijana presuda je zahvaćena povredom iz člana 35. stav 2. ZUS, zbog čega se na osnovu člana 40. stav 1. i 2. ZUS, zahtjev uvažava i pobijana presuda preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava jer su ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. tačka 4. ZUS, za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić